

Copiii Împăratului

Claire Messud

Traducere
ADRIANA MOȘOIU

t...
TRITONIC

Claire Messud s-a născut în 1966 în Franța, dar a crescut în Statele Unite, Australia și Canada. A urmat cursurile universităților Cambridge și Yale. Este căsătorită cu englezul James Wood, critic literar la New Yorker Magazine. În prezent, trăiește în Washington D.C. și Somerville, Massachusetts, împreună cu cei doi copii ai lor.

Romanul *Copiii împăratului*, a fost scris în timp ce Messud urma cursurile Institutului Radcliffe pentru Studii Avansate. Romanul a fost nominalizat la premiul Man Booker și a fost ales între cele mai bune 50 cărți ale anului 2006.

Pentru talentul său, Claire Messud a fost recompensată de Academia Americană de Arte și Litere cu premiile Addison Metcalf și Strauss Living.

*Pentru Livia și Lucian, care au schimbat totul;
Și, ca întotdeauna, pentru J.W.*

Generalul, vorbind pe un ton autoritar, insista mereu că, dacă îți păstrezi în mod adecvat propria legendă, nu prea mai contează altceva. Este important nu ce se întâmplă cu oamenii, ci ceea ce cred ei că li se întâmplă.

— Anthony Powell, *Books Do Furnish a Room*

Martie

Bucătarul nostru este foarte celebru în Londra

— **D**ragelor! Bine ați venit! Tu trebuie să fii Danielle?

Mică și cu părul lins, cu ochii măriți exagerat de un creion kohl, și în ciuda faptului că semăna cu un pui de focă, Lucy Everett era extraordinar de zgomotoasă. Cerceii de forma unor evantaie i se fluturară pe lângă gât, în timp ce se aplecă să le sărute pe fiecare în parte, inclusiv pe Danielle, și cu toate că își ținea la distanță țigara aflată în suportul său de sidef, fumul le cuprinse pe toate și o făcu pe Danielle să-i dea lacrimile.

Danielle nu-și șterse ochii, de teamă să nu-și strice machiajul. Stătuse jumătate de oră în fața oglinzii zgrunțuroase din baia Moirei și a lui John, privindu-și cu tandrețe imperfecțiunile și aplicând energic un strat corector de fond de ten — ochii săi obosiți, de forma unor măslina, aveau cearcăne vinete, nările sale erau ciudat de roșii, iar fruntea i se cojea — și nu intenționa să arate unor străini procesul de descompunere ce avea loc sub farduri.

— Veniți, dragelor, intrați. Lucy trecu în spatele lor și împinse trio-ul în mijlocul petrecerii. Camera de zi a familiei Leverett fusese zugrăvită în violet închis — aubergine, în limbajul local — iar la ferestre erau draperii din catifea. În tavan atârna un candelabru din fier forjat destul de nefinisat, de parcă ar fi fost recuperat dintr-un castel medieval. Trei bărbați pierdeau vremea lângă balconul închis, vorbindu-și în timp ce priveau strada, și paharele lor cu vin roșu sclipeau în lumina inserării. O canapea lungă și masivă, plină de perne, ocupa un perete, și patru femei stăteau așezate ca niște cadâne dintr-un harem. Două din ele erau la capetele divanului, cu picioarele strânse sub ele și brațele întinse, mângâind pernele, iar alta își odihnea capul în poala celeilalte, și zâmbea, cu ochii închiși, șoptind spre tavan în timp ce prietena ei se juca cu părul său bogat. Lui Danielle, totul i se păru destul de neclar, de parcă se afla în visul altcuiva. În Sydney, unde era atât de departe de casă, avusese mereu această senzație: nu putea spune dacă era real, dar cu siguranță nu era realitatea sa.

— Rog? Rog, mai trebuie niște vin! Lucy ieși din încăpere, apoi se întoarse la musafirii săi, și puse un braț posesiv pe bicepsul lui Danielle. Roșu sau alb? Are probabil și rozé, dacă vrei. Eu nu pot să-l sufăr — mi-aminteste de California. Rânji, și după ridurile de la ochi Danielle își dădu seama că are patruzeci de ani, sau ceva de genul ăsta.

Din penumbra sufrageriei își făcură apariția doi bărbați care aduceau niște sticle, amândoi erau zvelți și, la prima vedere, ușor săriți de pe fix. Danielle îl luă pe cel ce mergea țanțoș în frunte, îmbrăcat într-o cămașă mov și având o frunte înaltă, netedă, à la Nabokov, să-i fie somelier. Îi întinse mâna.

CLAIRE MESSUD

— Sunt Danielle. Bărbatul avea degete frumoase, și mâna lui, atunci când o atinse pe a ei, îi era rece.

— Chiar ești? spuse el.

Celălalt bărbat, mai în vârstă cu cel puțin zece ani, cu dinții neregulați și barbișon, vorbi din spatele lui:

— Eu sunt Roger. Îmi pare bine să te văd. Nu-l băga în seamă pe Ludo, face nazuri.

— Ludovic Seeley, sări Lucy. Danielle...

— Minkoff.

— Prietena Moirei și a lui John. Din New York.

— New York, repetă Ludovic Seeley. Mă mut acolo luna viitoare.

— Roșu sau alb? întrebă Roger, a cărui cămașă deschisă lăsa să se vadă un piept bronzat, brăzdat de câteva fire albe de păr, și un lăntișor fin, din aur.

— Roșu, te rog.

— Bună alegere, spuse Seeley, aproape în șoaptă. Danielle simțea — pentru că nu prea îi vedea ochii umbriți de pleoape — că o scanează de jos în sus. Spera că machiajul ei este încă pe poziții, și că niciun fir de pudră nu i se strânsese pe bărbie sau pe obraz.

Momentul recunoașterii s-a produs, pentru Danielle, instantaneu. Dintre toate locurile, tocmai aici, în această enclavă ciudată și lipsită de importanță, zărise o față cunoscută. Se întrebă dacă și el simțea la fel: că acest lucru contează. Ludovic Seeley: ea nu știa cine este, dar cu toate acestea simțea că îl cunoaște, sau că îl așteptase. Nu era vorba de simpla sa prezență fizică, de silueta lui lungă și agilă, calitate la care renunța și pe care o controla brusc, de parcă s-ar fi jucat cu iluzia instabilității. Nu era nici timbrul vocii sale, adânc dar nu foarte sonor, cu un accent australian atât de slab încât putea trece drept englez. Ajunse la concluzia că era ceva scris pe fața lui: știa. Deși nu ar fi putut spune ce anume știa. Era vorba de ochii lui surprinzător de adânci, gri cu luminițe aurii, cu o expresie deopotrivă tristă și amuzată, și de cuta foarte mică, ce apărea pe obrazul său drept, atunci când zâmbea chiar și foarte puțin. Urechile lui, lipite de cap, îi dădeau un aspect îngrijit; părul său negru, tuns atât de scurt încât îi lăsa scalpul să iasă în evidență, accentua deopotrivă caracterul său ironic și sobru. Avea pielea palidă, aproape la fel de palidă ca și a lui Danielle, și nasul fin, cu cartilajul subțire. Fața lui, atât de deosebită, îi semănă cu un portret din secolul nouăsprezece, pictat poate de Sargent, personificare a societății și înțelepciunii sarcastice, a rafinementului aristocratic. Și totuși, prin cămașa deschisă, prin linia bustului, prin mișcarea grațioasă, dar masculină a degetelor sale subțiri (și da, foarte discret, dar adevărat, avea păr pe dosul palmelor — remarcă asta, ca pe un punct de atracție: bărbații nu ar trebui să fie lipsiți de păr), aparținea cu siguranță timpului prezent. Ceea ce știa era, poate, ceea ce vroia.

— Hai, draga mea. Lucy o prinse de braț. Să te prezentăm celorlalți din gașcă.